

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

TriX

ZLODĚJ LURIDIA

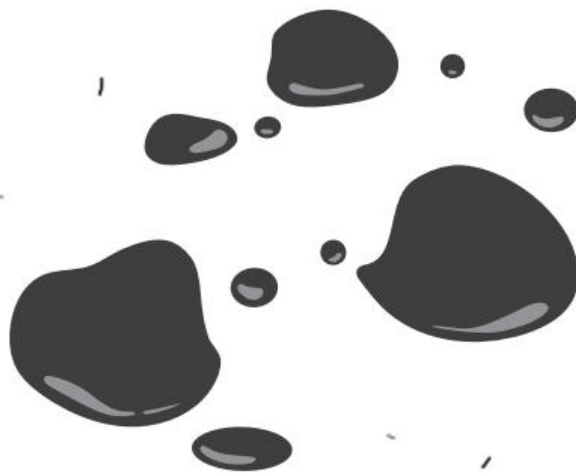
Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

2016

This translation has been published
with the financial support of NORLA

Copyright © Bobbie Peers, 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2016

Illustrations © Filip Hřiba, 2016

ISBN 978-80-7473-425-0

Londýn.
Stanice metra Victoria Station.

Ranní tlačence právě vrcholila. Zaneprázdnění lidé, malí, velcí, tlustí i tenčí, pospíchali sem a tam. Všichni měli dost vlastních starostí. Nikdo si nevšímal staršího pána s plnovousem a kulatými brýlemi, který proběhl halou. V ruce svíral jakýsi hnědý balíček a neustále se ohlížel přes rameno, jako by ho někdo pronásledoval.

Zakopl o kufr na kolečkách jednoho z cestujících. Po několika krocích se mu podařilo znovu najít rovnováhu a zamířil na eskalátor vedoucí dolů do stanice metra.

Na nástupišti se lidé mačkali jako sardinky. Muž se prodral davem a zastavil se na konci peronu. Z tunelu začalo studeně foukat. Vlak se blížil.

Nikdo z cestujících nepozoroval, že starší pán seskočil na koleje. To už se ozývalo rachocení příjíždějícího vlaku a proud vzduchu z tunelu zesiloval. Muž se naposledy ohlédl k nástupišti, otočil se a zmizel v temném podzemí.

O osm let později.

Na tajné adrese v jednom městě v Norsku.

William byl tak zabraný do práce, že přeslechl mámino volání. Seděl shrbený u masivního psacího stolu. S pekelným soustředěním se snažil zašroubovat poslední součástku do kovového válečku velikosti roličky od toaletního papíru. Váleček sestával z několika dílů, na kterých byly vyryté všelijaké znaky a nápisy.

William spokojeně přiblížil váleček ke světlu a pozorně si ho prohlédl. Zvedl ze stolu novinový výstřížek s fotografií předmětu podobného tomu, který držel v ruce. „Nemožnost — nejobtížnější šifra světa — přichází do Norska. Dokážete ji rozluštit?“ stálo u ní.

„VEČEŘE!“ ozvalo se znovu z kuchyně.

William nereagoval. Trochu ho omlouvalo, že zvuk se v jejich domě šířil dost špatně. Podél všech stěn veliké vily se táhly přecpané knihovny. Knihy v policích byly dědictvím po dědečkovi, rodiče dostali přísný pokyn, že se jich nikdy nesmějí zbavit. Byly sem převezeny z Anglie v sedmi obřích kontejnerech. William je všechny přečetl. Každou nejmíň dvakrát.

Uběhlo osm let od chvíle, kdy museli uprchnout z Anglie. Od chvíle, kdy se nastěhovali do téhle vily. A také od chvíle, kdy zmizel

dědeček. Od té doby žil William s rodiči inkognito na tajné adrese a pod novým jménem v zemi, která se jmenuje Norsko.

„WILLIAME OLSENE! VEČEŘE!“

Máma se nevzdávala. Teď už ji William slyšel. Oslovila ho Olsene. Williame Olsene. Na to příjmení si nikdy pořádně nezvykl. Toužil po tom, aby jednoho dne mohl všem říct, jak se jmenuje doopravdy: William Wenton.

Už dávno se přestal vyptávat, co se vlastně v Londýně tehdy před osmi lety stalo. Proč se teď jmenují Olsenovi a museli se naučit norský. Proč bydlí zrovna tady a kam se poděl dědeček. Máma s tátou se rozhodli, že o tom nebudou mluvit. Jako by všechny ty tajnosti byly lepší než říct pravdu. Věděl jenom jednu věc: že to celé nějak souvisí s jednou autonehodou. S autonehodou, při které táta ochrnutl.

Ale muselo se tehdy stát ještě něco. Něco tak vážného, že jejich malé rodině nezbylo než zmizet z povrchu zemského. A Norsko, takhle malá, dlouhá a úzká země, o které skoro nikdo ve zbytku světa nikdy neslyšel, byla dokonalým místem, kam se vypařit — alespoň prozatím.

„VÉÉÉČEŘÉÉÉ!“ zakřičela máma ještě jednou.

„Už jenom opravím jednu drobnost...“ zamumlal si William sám pro sebe.

Teď byla řada na tátovi, aby na něho netrpělivě zaburácel: „WILLIAME... JE VEČEŘE!“

William opatrně otáčel kovovým válečkem. Cítil, jak mu malé díly dokonale padnou do ruky. Ale pak sebou trhl. Dveře jeho pokoje se prudce otevřely. Narazily do vysokého komínku knih, a ty se rozlétly po místnosti. Jedna z nich zasáhla váleček, takže mu vyklouzl

z ruky, s cinknutím dopadl na podlahu a odkutálel se. William se pro něj shýbl, ale to už do pokoje přes práh vjížděl táta na elektrickém vozíku. William zděšeně přihlížel, jak váleček nabírá kurz přímo pod jeho kola. Ozvalo se kovové chroustnutí, když na něj jedno z nich najelo. Táta prudce zabrzdil. V elektronických součástkách to zapraskalo a z trosek pod kolečkem se zvedl obláček kouře. Táta se podrážděně podíval na podlahu a nakrčil nos.

„To už zase začíná stávkovat? Vždyť byl nedávno v servisu,“ zamručel si pro sebe a přísně se zadíval na Williama, který rukou zakrýval výstřižek na psacím stole.

„Je večere... tak sypej dolů, HNED!“ nařídil táta, otočil se na vozíku, přičemž srazil další komínek knih, a vyjel z pokoje.

William počkal, až utichne bzučení schodišťové plošiny, a pak vstal. Nabral zhluboka dech. To bylo o chlup. Ale snad si táta něčeho nevšiml? William si byl celkem jistý, že se mu podařilo výstřižek schovat, hned jak táta vrazil do dveří. Došel k válečku a opatrně ho zvedl. Jedna strana byla promáčknutá. Trochu s ním zatřásl.

„To snad není možné,“ rozzlobil se a zadíval se na mohutný zámek na dveřích. Jak mohl zapomenout? Když se zabýval šiframi, vždycky se zamykal.

Vrátil se ke stolu. Výstřižek a to, co zbylo z válečku, uložil do jedné ze zásuvek. Přitom se zadíval na ostatní věci, které tam měl. Robotickou ruku vlastní výroby. Kovové trojrozměrné puzzle. Úplně obyčejnou Rubikovu kostku a malou krabici od bot s páječkou, malým šroubovákem a štípacími kleštěmi.

Zavřel zásuvku a zamkl ji klíčkem, který schoval do praskliny v podlaze. Naposledy se rozhlédl po pokoji, aby se ujistil, že nezapomněl nic uklidit.

Táta z nějakého důvodu šifry nesnášel. Pořád opakoval, že William by měl mít stejné záliby jako všechny normální děti: fotbal, hudební skupiny a tak podobně. Vypadalo to, jako by mu šifry naháněly strach, jako by se obával, že by se o ně William mohl zajímat. A pořád se to zhoršovalo. Teď už dokonce i vystříhoval křížovky z novin a páčil je v krbu. To proto se William začal zamykat. Aby táta neobjevil, co skrývá ve svém pokoji.

Kdyby tak táta věděl, jak to s Williamem občas je. Že někdy kolem sebe nic jiného než šifry ani nevidí. Cokoli vlastně mohlo být šifra. Zahrada. Dům. Auto. Všechno, co viděl v televizi nebo četl v knize. Bylo to jako puzzle. A jeho mozek si nedal pokoj. Někdy se stávalo, že se díval na strom nebo třeba na vzor na tapetě. A věci jako by se mu skládaly a řešily přímo před očima, viděl každou jednotlivou část i to, jak patří dohromady. Měl tu schopnost odjakživa, pokud si vzpomínal. A často mu způsobovala problémy. To proto trávil čas nejraději o samotě. Pokud možno ve svém pokoji, za zamčenými dveřmi, kde měl všechno pod kontrolou.

William se vstoje zadíval na velký psací stůl. Na dědečkův psací stůl. Desku měl z tmavého tvrdého ebenu, jednoho z nejtvrdších druhů dřeva na světě. Na každém rohu byl vyřezaný rozšklebený démonický obličej s vyplazeným jazykem. Když byl William ještě malý, psacího stolu se bál. Ale s přibývajícimi lety v něm rostla zvědavost. Celou desku stolu pokrývaly podivuhodné znaky. Neboli „dědečkovy klikyháky“, jak to nazývala máma. William si představoval, že jsou to tajné vzkazy od dědečka, který byl koneckonců jedním z nejlepších kryptologů světa. Ale William je zatím nedokázal rozluštit. Doufal, že jednoho dne jim porozumí. Že pochopí, co dědeček napsal a proč.

„MY UŽ JÍME!“ znovu zakřičela máma.
„Už jdu!“ odpověděl William.
A dvěma lehkými kroky vyběhl z pokoje.

